

mada, 1,415 metres. Cost total aproximat 45,000 pessetes, de les quals l'Estat en donarà 30,240 pessetes, i el restant haurà de pagar-ho el Municipi i la Mancomunitat

Camí veïnal de Caldes de Montbui a Sant Pere de Bigas, amb pont sobre la Riera de Tenas, terme de Bigas.

Longitud, uns 7,000 metres. Cost total aproximat, 210,000 pessetes. L'Estat en pagarà 120,000 i el restant haurà de pagar-ho entre l'Ajuntament i la Mancomunitat.

Quart concurs

Camí veïnal de Badalonà a Montcada, pels barris de Canyet i Vallesana. Longitud aproximada 6,500 metres. Cost total aproximat, 162,500 pessetes, de les quals l'Estat en pagarà 91,000 i el restant entre els Ajuntaments i la Mancomunitat.

Granollers, per Canovelles, a la carretera de La Ametlla a la Serralada de la Manya

Longitud aproximada 2,000 metres. Cost total aproximat, 36,000 pessetes, de les quals l'Estat en pagarà 17,280 i el restant entre l'Ajuntament i la Mancomunitat.

En la contracta no hi figura cap altre camí d'aquest districte.

L'intervenció dels ajuntaments té també l'importància de que han d'aconseguir que els terrenys sien cedits completament de franc a l'Estat, ja que sense aquesta condició no es comencen les obres.

La totalitat de camins a construir a la província de Barcelona, alcancen la longitud aproximada de 116 quilòmetres, amb un cost total aproximat de 2.823,934'85 pessetes, de les quals l'Estat deu pagar-ne 1.715,720,51, quantitat que representa més del 60 per cent; i el restant ho paguen els municipis (que també han de cedir els terrenys) i la Mancomunitat.

Pel que pertany a aquest districte, els quatre camins a construir, relacionats en la contracta, representen una longitud de 17 quilòmetres, amb un cost aproximat de 453,000 pessetes de les quals l'Estat en pagarà 258,520, que representen un 57 per 100.

Aquest contracte fou signat a Madrid, el mes de novembre passat, entre l'enginyer cap de la Mancomunitat senyor Turell i la Direcció General d'Obres Públiques.

Mansois, no

A propòsit d'un escandalós acte de caciquisme comès per la Comissió Provincial, els lliguers d'aquest districte, per mitjà de son orgue en la premsa digueren que seria una candidata que en les organitzacions on tinguessin la força, administrassin justícia, quan dels nostres amics es tractés.

Vàrem recullir la reptadura i diguérem que ja s'ens ensenyava el camí, l'aprofitaríem, puix nosaltres tampoc volem pecar de cànids, i molt menys de covards, en tot quant sigui aconseguir per a nostres amics i per a nostres interessos polítics tot quant sigui precís, en defensa de la santetat de la seva missió en aquest districte

Vosaltres, des de la Diputació i la Mancomunitat cometeu tota classe d'atropells, i utilitzeu, amb un descaro que estimula qualsevol rebel·lia, els cabals públics, solament amb miras a aconseguir posicions electorals; i amb desprecí absolut de tot quan sigui justícia, col·litzeu cada dia, i en tota ocasió l'apoi de vostres representacions per a la consecució de

milliores que no deurien tenir altre estímul que la necessitat i la justícia.

Que tot això es veritat, ho demostra clarament el que no podeu presentar en la llista dels serveis prestats en el districte, ni una sola millora aconseguida. Encara que vosaltres peusareu en l'interior de vostra ànima de cacic, que en canvi podeu oferir una llista gran de persecucions, atropells i injustícies

La influència política vostra fins avui obtinguda a força de rastresimes i traïcions, ha d'acabar-se un dia o altre. Així ens ho proposem, i, per a aconseguir-ho, l'esperit de conservació ens obliga a repetir, que no volem sentir plaça de covards; que anirem allà on sigui precís; que acudirem a tots els terrenys; i que, costi el que costi, i passi el que passi, la voluntat dels nostres amics, que son majoria en el districte, de grat o per força obtindrà la satisfacció a que te perfectíssim dret.

Vostres campanyes no estan inspirades per la sinceritat ni per cap mena d'interès patriòtic; però sí per altres interessos bastards, que en moment oportú, exposarem, amb la cruessa que's fassi precís, a la vindicta pública i l'opinió s'apartará horroritzada de vosaltres davant de tanta ignomínia.

Nosaltres anem a la lluita sense esperar ni justícia ni consideració de cap mena pel que's refereix a vostres cacicats, però en la defensa dels drets de nostres amics y de nostres organitzacions i interessos polítics, anirem, amb tota noblesa —i així, públicament i llealment ho exposem—, fins a aconseguir plena satisfacció, per exagerada que aquesta sembli en les seves pretensions.

L'escola de la Lliga

Tan bon punt l'artificios linglado muntat per la Lliga Regionalista caigué en mig del desprecí d'aquells que un dia llunyà xifraren les esperances en un sistema polític de bases falses, un estol d'homes, sortit d'aquella entitat, identificats fins el moment de separar-se'n amb els prohoms d'aquella casa, empapats dels procediments portats a la pràctica pels Cambó i els Ventosa, tímidament primer, a la descarada més tard, cercant la companyia d'alguns catalanistes que no havien cotitzat l'idea de pàtria des dels rengles regionalistes, es declararen al marge de la disciplina a que estaven sotmesos, i, ajudats per una corrent d'opinió catalana, iniciaren la constitució d'un nou agrupament per a veïllar, segons ells, per la puresa de l'ideari català.

Hom havia necessàriament de creure, que la fiamant Acció Catalana, per la mateixa raó de la seva existència, seria l'antífesi d'aquella força que havia indegudament acaparat la representació nacionalista, i, per tant, sorgiria un vigorós anatema adreçat a aquells que mercaderen amb els sentiments d'un poble. Hi havia dret a esperar una rectificació solemne, i era precís donar la sensació de que certes campanyes no tornarien a pendre carta de naturalesa entre nosaltres.

El temps passa, les declaracions del nou partit es succeeixen, i en lloc es pot veure el començament d'una nova era, més o menys profitosa que la passada. Els primers actes són fidel reflexe de les primeres peljades que donà la Lliga Regionalista. Fa ja vint-i tres anys que aquesta ve repetint dia per dia «a la Lliga hi cap tothom», i aquest tòpic tan desa-

creditat en la boca dels qui el pronuncien, és també recollit per Acció Catalana, com si volgués donar a comprendre que no hi ha solució de continuïtat entre ambdues organitzacions. Si així sembla ésser, ben llasfimoso és la situació dels homes procedents de diferents camps, de reconeguda patent lliberal, que formen Acció Catalana, els quals es troben presoners de la majoria reaccionària, acostumada a les maquinacions tortuoses i maquiavel·liques de la casa pairal d'on procedeixen.

Cal recalcar d'una manera especial llur pedanteria, la qual ràflla en l'obsessió, d'erigir-se en pontífex i únics autoritzats definidors i censors del nacionalisme, tractant despectivament a persones de història honorable, envellides en l'amor a la nostra terra i a cobert de tota malevolensa. Precisament ells, que per a treure's del damunt la taca de mancament a la causa catalana, que d'ençà de l'Assemblea de Parlamentaris ostenten, havien d'observar una tàctica completament disinta, venerant a aquelles figures representatives de la conseqüència en els ideals.

Masses vegades ha estat venuda Catalunya perquè una vegada més pugui donar-se l'espectacle, davant d'Espanya i del món, de que els esforços que aquí es fassin siguin hàbilment explotats per polítics poc escrupulosos, atenis només a crear se una fortuna o a pescar una cartera en circumstàncies difícils pel centralisme. Veus sortides del catalanisme s'han dirigit ja a l'opinió exposant la conveniència de posar-se en guàrdia, prevenint al poble que estigui disposat a no tolerar l'ésser novament joguina de qualsevol «arrivista» vingut a sentir plaça de mestre d'una escola funesta, de mal record, com l'escola de la Lliga. Abans que dels enemics nobles, sempre coneguts, convé guardar-se dels falsos amics de Catalunya, els quals a casa nostra aguaiten el moment propici per a lliurar-nos, lligats de mans i peus, a qui millor els paga.

P. R.

Les valors morals del districte

□□□

Jamai hi ha hagut entre els polítics de la Lliga Regionalista, qui s'hagi preocupat de l'elevació de les valors morals dels pobles i ciutats d'aquest districte.

La ciutat de Badalona, que per la seva importància en tots els ordres, hauria de tenir una fesomia pròpia i definida en el posseïment de tots els atributs necessaris per a actuar amb la sobirania pròpia d'una gran capital, en tot quant se refereix a organitzacions de caràcter públic, venia estant a una altura molt poc en consonància a lo que de dret li pertoca.

L'esforç de nostres amics, que senten per la ciutat intensa veneració, dignament secundats en aquest aspecte de sa admirable actuació, per personalitats rellevants de la mateixa, aconseguiran, en santa perseverància, un canvi molt apreciable en aquesta qüestió.

Badalona deu haver de tenir, en tots els ordres de l'aspecte públic i administratiu, altra consideració de la que ha merescut fins ara.

Badalona necessita obtenir del Poder públic tots els atributs d'una gran ciutat, i sense deixar de banda l'obtenció de milliores de caràcter material; aquesta ha d'ésser la bandera de nostres amics en les vinents lluites.

L'actuació en aquest sentit ja és començada. Ultimament, una comissió de propietaris de